

Maieutika

To, o čem kdysi šlo Sókratovi, když mluvil o maieutickém umění, může být (a to zcela legitimně) rozšířeno, neboť „rozením“ je charakterizováno vše, co vzniká, událostně probíhá (= děje se) a posléze zaniká, tedy všechno „jsoucí“. Má-li totiž něco (tj. něco určitého, jednotlivina) vzniknout, tedy má-li to být zrozeno, předně to musí nutně nějak „být“ již před svým zrozením, tj. musí to „být“ ještě jako „ne-jsoucí“. Pak tu musí být někdo, bez něhož žádné zrození není možné, tedy „rodič“ (eventuelně rodička). Případně také někdo, kdo při porodu pomáhá (něco nebo někdo jako porodní bába). A konečně tu musí být nějaké prostředí, do něhož se ono „zrozené“ či „porozené“ rodí a v němž se postupně zabydluje. Myslím, že tu nejde o pouhou metaforu; jde o významové souvislosti, které spolu s příslušnými kontexty mají zásadnější a hlubší povahu než rovněž stará (byť přece jen o něco mladší) myšlenka inkarnace, která je mnohem „řečtější“ než koncept „rození“ a s ním souvisící maieutiky. Nicméně také myšlenka inkarnace má v dějinách myšlení svou důležitost, i když je příliš spjata s představou (resp. myšlenkou) podvojnosti duch contra tělo (resp. contra maso)

(Písek, 130206-1.)